

— Διάβωλε! ἐσκέφθη ὁ Μαλκράφτ, ἐπαρτέρεξα. Ἔστω.

Καὶ ἀνέλαθεν αὖθις τὸ ἐπιτετηδευμένον αὐστηρὸν ἡθὸς του.

— Εἶμαι αὐστηρὸς, Μεγαλειοτάτη, εἶπε, διότι ἀγαπῶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ διότι κ' ἐγὼ εἶμαι ἀμαρτωλὸς. Παραδειγματός χάριν, ἃς ὑποθέσωμεν, Μεγαλειοτάτη, ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὅποιον σὺ συνέβη, ἐβλάψατε γυναῖκά τινα ἢ καὶ ἀνδρα...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔρριψε βλέμμα διαπεραστικὸν ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ.

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό, ἀδελφέ μου; εἶπεν.

— Θεέ μου! προσέθηκεν ὁ Μαλκράφτ, ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς ὀφείλει τις ν' ἀνευρίσκη τὴν πηγὴν τῶν δυστυχημάτων του· πρέπει νὰ ἐξετάζη τὴν συνειδήσιν του καὶ νὰ ὁμολογή μετὰ παρησίας ἂν ἡδίκησέ τινα, ἂν ἐβλάψεν, ἂν ἐφόνευσεν...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσιώπα ἀλλὰ τὸ συνωφρομένον μέτωπόν της καὶ ἡ κατῆφεια τοῦ προσώπου της προέδιδον τὴν θύελλαν, ἥτις ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐξεργάγη, ὡς ἐκ τῶν λόγων τοῦ μοναχοῦ.

— Καὶ ἂν ταῦτα πάντα δὲν σκεφθῶμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς μετὰ τόνου αὐστηροῦ καὶ σχεδὸν ἀπειλητικοῦ, ἃς ἤμεθα βέβαιοι ὅτι μᾶς ἀναμένουσιν αἱ φλόγες τῆς κολάσεως...

Ἡ βασίλισσα ἀνεσκήρτησεν.

— Τῆς κολάσεως... προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα· λοιπὸν πιστεύετε ὅτι ὑπάρχει κόλασις;

— Ἐπεθύμουν νὰ μὴ πιστεύω, Μεγαλειοτάτη. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχομεν ἀποδείξεις ἀληθεῖς καὶ ἀδιαφιλονεικίτους.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἃς τὸ ὁμολογῶμεν, δὲν εἶχε διατηρήσει ἐν τῇ ψυχῇ της οὐδὲν θρησκευτικὸν αἶσθημα· οὐχ ἦττον, ἀκολουθοῦσα τὰς δεισιδαιμονίας τῆς ἐποχῆς της, ἐφαίνετο ὑπερευλαβής.

Ἀλλὰ, μόλις ἤκουσε τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ μοναχοῦ, ἀνελογίσθη τὰς βασιάνους τῆς κολάσεως καὶ τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας της, ἡ δὲ φωνὴ της ἐκόλλησεν εἰς τὸν λάρυγγά της.

Ἐν ἁκαρεῖ ἡ πεποιθήσις της ἐκλονίσθη.

— Οὕτω λοιπὸν φρονεῖτε, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, μόλις ἀκουμένης, ὅτι τὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον μοὶ συνέβη, προῆλθεν ἐκ θεοῦ καὶ ὅτι ἡ ἄβυσσος, εἰς ἣν ἐκυλίσθη, ἀνωρύχθη ὑπὸ θείας χειρός;

— Ἀναμφιβόλως, ἀν' ἐπράξατε φοβεράν τινα ἀμαρτίαν.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν εἶμαι πλέον ἀξία συγγνώμης;

— Τούναντίον... αἰωνία καταδίκη... σὺς περιμένει!...

— Ἀλλ' ἂν ἐδυνάμην, καίτοι ἀργά, νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακόν;

— Τοῦτο θὰ σὺς ἐσωζε, Μεγαλειοτάτη.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ καθύγρου μετώπου της.

— Τοῦτο μόνον, ἐπανάλαβεν ὁ μοναχός, θὰ ἐξιλεώσῃ τὸν θεόν... Ἐχω ἀκράδαντον πεποιθήσιν.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

Ἡ βασίλισσα ὤρμησε πρὸς αὐτόν.

— Μ' ἐγκατελείπετε, ἀδελφέ μου; ἀνέκραξε μετὰ προφανοῦς αγωνίας.

— Εἶνε ἀνάγκη, Μεγαλειοτάτη... Μοὶ το ἐπιβάλλει τὸ καθήκον τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσκέπτετο.

Εἰς τὰ στήθη της ἠγείρετο ἀληθὴς ἐπανάστασις καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ἔτρεμον σπασμωδικῶς.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Τί θέλετε, Μεγαλειοτάτη;

— Νὰ ἔλθετε αὐριοῖν τὴν πρωΐαν νὰ μ' ἐξομολογήσετε... Τώρα δὲν δύναμαι... εἶμαι πολὺ τεταραγμένη...

— Θὰ ἔλθω αὐριοῖν, Μεγαλειοτάτη.

— Σὺς περιμένω, ἀδελφέ μου... Καὶ εἰπέτε, παρακαλῶ, εἰς τὸν ἅγιον ἡγούμενον ὅτι προσφέρω δωρεὰν εἰς τὴν μονὴν ταύτην ἓν ἀρτοφόριον χρυσοῦν.

Ὁ Μαλκράφτ, ὑποκλινάς, ἐξῆλθεν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πάντες οἱ μοναχοὶ εὐρίσκοντο ἐν τῷ ναῷ, ἐνθα ἐτελεῖτο ἡ θεία λειτουργία. Ἡ μονὴ ἦτο ἔρημος.

Ὁ Μαλκράφτ ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ταύτης, ὅπως σκεφθῇ περὶ τοῦ πρακτέου.

— Βεβαίως, εἶπεν, ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Ζολάνδης εἶνε ἔργον τῆς Ἰσαβέλλας... τὸ ἀνεκάλυψα ἐκ τῆς ταραχῆς της, ἐκ τοῦ φόβου, ὁ ὅποιος τὴν κατέλαβεν εἰς τὰς ἀπειλάς μου... Οὐχ ἦττον πρέπει εἰσέτι νὰ βεβαιωθῶ καλλίτερον... Αὐριοῖν θὰ ἐπαναλάβω τὰς ἀπειλάς μου καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μοὶ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, θὰ μ' εἴπῃ ποῦ εὐρίσκεται ἡ Ζολάνδη καὶ θὰ μοὶ δώσῃ ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἄρχοντα Δὲ Ζιάκ, ὅπως μοὶ ἀποδώσῃ τὴν αἰχμάλωτον, διότι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, αὐτὸς ὁ ἄθλιος εἶνε ὁ ἀπαγωγεὺς της!...

Τέλος πάντων, ἃς ἴδωμεν... προελαίναμεν τὴν ὁδὸν θαυμασίας!... Τώρα, ὁ Ὀλιβιέρος πρέπει νὰ προσποιηθῇ ἄγνοια καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τῆς βασιλίσσης;... Τὸ διάβημα τοῦτο θεωρῶ ἀνωφελὲς καὶ ἴσως, ἴσως ἐπικίνδυνον... Διατί νὰ ἐξυπνίσῃ διὰ τῆς παρουςίας του τὴν κοιμωμένην τίγριν; Ὁχι... θὰ περιμεῖνω αὐριοῖν τὴν πρωΐαν καὶ θὰ συμβουλευθῶ μετὰ τοῦ Ζεβὰν περὶ τῶν ληφθησομένων μέτρων. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον.

Ἐνῶ δὲ ὁ μοναχὸς προσεπάθει παντοτρόπως νὰ ἐπανεύρῃ τὴν δυστυχῆ Ζολάνδην, οἱ ἄρχοντες Δὲ Ζιάκ καὶ Γραβίλλης διηυθύνοντο πρὸς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων.

Ὁ Ζιάκ εἰσῆλθῃ παρὰ τῇ βασιλίσσῃ, ἐνῶ ὁ Γραβίλλης περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐστιατήριον τῆς μονῆς.

— Λοιπὸν, κύριε, τί νέκ μᾶς φέρετε ἐκ Παρισίων; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα.

— Πολιτικὰ ἢ ἰδιωτικὰ, Μεγαλειοτάτη; εἶπεν ὁ Ζιάκ.

— Γνωρίζετε ὅτι ἀμφότερα μ' ἐνδιαφέρουσιν.

— Τὸ κόμμα τοῦ βασιλέως ἐθριάμβευ-

σεν, ἐνῶ τὸ ἰδικόν μας ἐνίκηθη κατὰ κράτος... Ἀλλ' ὑμεῖς γνωρίζετε ἴσως καλὸν ἔμοῦ τὰς πολιτικὰς εἰδήσεις... Αἱ ἰδιωτικαὶ ὁμῶς εἶνε μᾶλλον ἀπαίσιαι.

— Τί λέγετε; εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Φεῦ! ναί, Μεγαλειοτάτη... Ἡ νέα ἐκείνη, τὴν ὁποίαν μ' ἐπεφορτίσατε νὰ ὀδηγήσω...

— Τί; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα περὶ ἑρώτως.

— Ἐπαθε καθ' ὁδὸν ἓν δυστύχημα...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐφρικίασεν.

— Ἀπέθανεν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

— Ὁχι... ἐχάθη!

Ἡ βασίλισσα ἀνέπνευσεν.

Οἱ λόγοι τοῦ Μαλκράφτ ἐπανήρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά της.

— Ναί, Μεγαλειοτάτη, ἐπανάλαβεν ὁ Ζιάκ, ὅστις δὲν παρετήρησε τὴν αἰφνιδίαν γαλήνην τοῦ προσώπου τῆς βασιλίσσης, συνεννοηθεῖσα μετὰ τινος ἀθλίου ὑπέρτου μου, κατῴρωσε νὰ δραπετεύσῃ, ἐν ὥρᾳ νυκτός, ἐκ τοῦ φορείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὴν εἶχον κεκλεισμένην. Ἐκτοτε, δὲν ἔμαθόν τι περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εὐρίσκεται εἰς Παρισίους, ὅπου, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν τὴν εὕρω.

— Ὁχι, κύριε, εἶπεν ἡ βασίλισσα μετὰ τόνου αὐστηροῦ, τοῦτο μεγάλως θὰ με δυσηρέστει.

Ὁ νέος παρετήρησε τὴν βασίλισσαν ἐκπληκτος.

— Ἐννοῶ, ὥστε εἰς τὸ μέλλον, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰσαβέλλα, νὰ μὴ πάθῃ τι ἢ νέα αὕτη.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειοτάτη...

— Τὸ θέλω!... τὸ διατάσσω!...

Ὁ Ζιάκ ἐσιώπα.

— Εἶνε παράφρων! ἐσκέφθη.

— Πρέπει μὲ πᾶσαν θυσίαν, εἶπεν ἡ βασίλισσα, νὰ ἐπανεύρετε τὸν Ὀλιβιέρον... Ὁ δυστυχὴς νέος θὰ ὑποφέρῃ πολὺ!...

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πολὺ δύσκολον, Μεγαλειοτάτη, διότι δὲν εἶμεθα εἰς Παρισίους...

— Ἀ! ὄχι, ἔχω πεποιθήσιν ὅτι εὐρίσκεται εἰς Τουραίνην. Τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ τὸν προστατεύσω... Ὅτε ἔμαθε τὴν ἀπαγωγὴν τῆς ἐρωμένης του, θὰ ἔτρεξε πρὸς ἐμέ... Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι εἶνε εἰς Τουραίνην, ἡ τοῦλάχιστον θὰ ἔλθῃ αὐριοῖν... Λοιπὸν θέλω νὰ τὸν ἴδω... Ἐννοεῖτε;

Ὁ Ζιάκ, ὑποκλινάς, ἀπεσώρθη.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ

Α'

Ἐν Καναδᾷ ἡ μᾶλλον ἀχαρὶς ἐποχὴ τοῦ ἔτους εἶνε ὁ μὴν Νοέμβριος.

Ἡμέραν τινα τοῦ μηνὸς τούτου ὁ ἡλῖος ἐφώτιζε διὰ τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ ἀκτίνων τὰς σκολιάς ὁδοὺς καὶ τὰς ἀκα-

νονίστους οίκιας τῆς πόλεως Μοντρεάλης, ἢ ἐν ἔτει 176 . . . εἶχον καταλάβει οἱ Ἄγγλοι ἀντικαταστήσαντες τοὺς Γάλλους.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῆς ἡμέρας ἀστέρος ἀντηνέκλων ἐπὶ τῶν στενῶν παραθύρων μεγάλης τινὸς οἰκίας, ὠραίου ἐξωτερικοῦ, κειμένης ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ *Paradis*, κατοικουμένης τότε ὑπὸ τῆς μᾶλλον ἀριστοκρατικῆς τάξεως τῆς πόλεως. Χωρὶς νὰ κρούσωμεν τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης, ἃς εἰσέλθωμεν ἐν αὐτῇ καὶ ἃς ῥίψωμεν βλέμμα γοργὸν ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων. Καίτοι δὲ ἡ οἰκία αὕτη δὲν εἶνε ἐκτισμένη συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἡ μᾶλλον πρὸς τοὺς κανόνας καὶ τὰς ιδέας τῆς καλῶς ἐννοουμένης κομφότητος, οὐδὲν ἦσαν παράυτα δύναται τις νὰ νοήσῃ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀνέχουσιν εἰς τὴν πλουσιωτέραν τάξιν τῆς κοινωνίας. Ἀρχαῖα καὶ πολυτελῆ ἀγγεῖα, ὠραῖα καὶ στιλπνὰ ἐπιπλά, ποικίλαι καὶ εὐμεγέθεις σκευὸς καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα ἐπεκύνουν τὴν ἰδέαν ταύτην, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀφοῦ ἡθελε μάθει τις ὅτι ἡ οἰκία αὕτη κατωκεῖτο ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Δ'Ωλνέ, μιᾶς τῶν εὐγενεστέρων καὶ πλουσιωτέρων γαλικῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες ἐξηκολούθουν διατρίβουσαι ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τοῦ Καναδά, καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων κατὰλψιν αὐτοῦ.

Ὁ κύριος τῆς οἰκίας, συμπαθοῦς καὶ εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ, ἐκάθητο, καθ' ἣν στιγμήν εἰσάγομεν τὸν ἀναγνώστην μας παρ' αὐτοῦ, ἐντὸς δωματίου, χρησιμεύοντος ὡς βιβλιοθήκης, βεθυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν φιλοσοφικοῦ τινος βιβλίου, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν, ὡς ἔλεγε, τὸ μυστήριον τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἡσυχίας. "Ὅτε οἱ πολυάριθμοι αὐτοῦ φίλοι καὶ συγγενεῖς ἐπειρῶντο νὰ πείσωσιν αὐτὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῶν καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Γαλίαν, ζητῶν ἐν ταῖς μαγικαῖς αὐτῆς ἐξοχαῖς τὴν γαλήνην τῆς ζωῆς, ἔρριπτε βλέμμα θλιβερόν ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης του καὶ ἐστένιζε κινῶν τὴν κεφαλὴν. Εἰς μάτην φανατικοὶ τινες ἡρώτων αὐτὸν πῶς ἐδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἀλαζονικὸν ὕψος τοῦ ὑπερόπτου κατακτητοῦ καὶ νὰ σχετίζεται καθ' ἡμέραν μετ' ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπηχθάνοντο αὐτοῦ. Εἰς πάντα ταῦτα ἀπήντα μὲν θλιβερῶς, ἀλλὰ μετὰ σωϊκῆς ἀπαθείας, ὅτι δὲν ἐσκόπει νὰ συναγελαζέται συνεχῶς μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι σπανιωτάτα θὰ ἐγκατελίμπανε τὴν προσφιλεῖ βιβλιοθήκην του ἂν δὲ ὀχληροὶ τινες ἐξηκολούθουν ἐπιμένοντες εἰς τὰς ιδέας αὐτῶν, παρέπεμπεν αὐτοὺς εἰς τὴν κυρίαν Ὁλνέ, καλλίστα γινώσκων ὅτι ἡ ὠραία καὶ εὐγενὴς αὐτοῦ σύζυγος θὰ ὑπεστήριζεν ἐπιμόνως τὴν γνώμην του καὶ θὰ ἐδήλου πασιφανῶς τὴν ἐπιθυμίαν της, τοῦ ν' ἀποθάνῃ εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας.

Ὅθεν, βεθυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ κύριος Ὁλνέ ἐκάθητο, ὡς εἶπομεν, ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθε νεαρά τις κυρία, τριακονταέ-

τις περίπου, ἐνδεδυμένη μετ' ἄκρας φιλοκαλίας καὶ χάριτος.

— Κύριε Δ'Ωλνέ, εἶπε, θέσασα ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὴν λευκὴν καὶ τρυφερὰν αὐτῆς χεῖρα.

— Τί τρέχει, Λουκίλλη;

Καὶ ἡμιέκλεισε τὸ βιβλίον του, παρατηρήσας τὴν νεαρὰν γυναῖκα μετὰ βλέμματος θλιβεροῦ καὶ ἀνυπομόνου.

— Ἦλθον νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω, φίλε μου, ὅτι ἦλθεν ἡ Ἀντωνέττα.

— Ἡ Ἀντωνέττα; ἐπανελάβεν ἀφηρημένως.

— Ναί, ἰδιότροπε ἄνθρωπε!

Καὶ διὰ τῆς μικρᾶς καὶ ἁβρᾶς χειρὸς της ἐναπέθηκεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ ἐλαφρότατον ῥάπισμα.

— Ἐπὶ τέλους ἡ ἐξαδέλφη μου Ἀντωνέττα κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ ἀκάμπτου θεοῦ μου τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ παρ' ἡμῖν καὶ νὰ διέλθῃ μετ' ἐμοῦ εὐφροσύνης ἡμέρας.

— Ὅμιλεις περὶ τῆς μικρᾶς καὶ δροσερᾶς ἐκείνης νεάνιδος, τὴν ὅποιαν πρὸ δύο ἐτῶν εἶδομεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ.

— Περὶ αὐτῆς ἀκριβῶς· ἀλλ' ἀντὶ τῆς μικρᾶς ἐκείνης νεάνιδος, θὰ ἴδῃς σήμερον ὠραίαν τινὰ νέαν, ἥτις, ὡς ἐκ περισσοῦ σοὶ λέγω, εἶνε καὶ πλουσία κληρονόμος. Ὁ θεὸς Δὲ Μιρεκούρτ συνήνεσε ν' ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ διέλθῃ μετ' ἐμοῦ ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ ἔχω ἀπόφασιν νὰ διέλθωμεν αὐτὸν ἐν χοροῖς καὶ συναναστροφαῖς.

— Ἀ! ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἴπῃς, ἐψιθύρισε δυσἀρέστως ὁ κύριος Δ'Ωλνέ· θέλεις νὰ μεταλλάξωσιν αἱ ἔξεις μας· θέλεις νὰ ἴδῃς καὶ πάλιν τὴν οἰκίαν μας πληρουμένην ἐκλεκτοῦ κόσμου καὶ ἀντηχοῦσαν εἰς τοὺς μελωδικοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς. Φεῦ! ἡλπίζον πλέον ὅτι θὰ ἡσύχαζον, ἀφ' οὗτο ἀνεχώρησαν ἐντεῦθεν οἱ εὐγενεῖς ἀξιωματικοὶ μας.

— Τί θέλεις λοιπόν, φίλε μου; ἀνέκραξε θλιβερῶς ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, δὲν ἐθρηνήσαμεν τὴν ἀναχώρησιν των ἐπὶ τοσοῦτους μῆνας; Οἱ ἄνθρωποι ἐπλάσθησαν διὰ νὰ ζήσωσι καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀφείλουσι νὰ σχετίζωνται μετὰ τοῦ κόσμου. Ἀληθῶς, θὰ προτίμω μᾶλλον νὰ ἐγκαθερθῶμεν ἀμφοτέρω εἰς τινὰ μονὴν ἢ νὰ παραταθῇ ἐπὶ πλέον ὁ ἀβίωτος οὗτος βίος, τὸν ὁποῖον διάγομεν πρὸ τοσοῦτου καιροῦ καὶ ὅστις μοὶ ἐφάνη ἀφόρητος, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἀνοησίαι, Λουκίλλη! Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ ὅτι προτιμώτερον ἦτο νὰ ἐγκαθερθῶ εἰς τινὰ μονὴν, διότι ἀρμόζει καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ἢ ν' ἀναγκασθῶ νὰ ὑπείκω καὶ πάλιν εἰς τὰς παραλόγους ἀπειτήσεις τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ ν' ἀκούω πλησίον μου τὸν ψιθυρὸν τῆς μεταξωτῆς σου ἐσθῆτος. Ἀλλ' ἃς συζητήσωμεν τὸ πρᾶγμα σπουδαιότερον· σύ, ἡ ὁποία ὠμίλεις ἄλλοτε μετὰ τοσοῦτου πάθους μετὰ τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἤδη μᾶς ἐγκατέλειψαν, περὶ τῶν ἐπελθουσῶν εἰς τὴν χώραν ταύτην δυστυχῶν, σύ, ἥτις τοσοῦτον σφοδρῶς κατηγορεῖς τοὺς κατακτητὰς μας, σύ, ἥτις παρεβόλλεσθαι

ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Δὲ Βουζλαμάρκ πρὸς μίαν τῶν ἡρώιδων τῆς Σφενδόνης, πῶς σήμερον ἡλλαξες γνώμην καὶ θέλεις νὰ δεχθῇς καὶ νὰ φιλοξενήσῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε κατηγορεῖς;

— Ἀγαπητέ μου Δ'Ωλνέ, σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι μεγάλως δυσανασχετῶ διὰ τὴν μονότονον ταύτην ζωὴν. Ἄλλως τε δὲν θὰ καλέσω εἰς τὴν οἰκίαν μου πρόσ-ωπα ἀνάξια ἡμῶν. Αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ πιθανόν νὰ ἦνε τύραννοι ἢ ἀνιλεῖς δυνάσται, ἀλλ' οὐχ ἥττον κέκτηνται ὑψηλὴν ἀνατροφὴν καὶ πάντες κατάγονται ἐξ ὑψηλῶν οἰκογενειῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς μ' εὐχαριστεῖ.

— Καὶ ποίαν ἡμέραν σκέπτεσαι, παρακαλῶ, νὰ ὀρίσῃς διὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δ'Ωλνέ.

— "Ὡ! ὅσῳ δι' αὐτό, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ ζητήσω τὴν γνώμην σου. Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ ὅτι ἡ καταλληλοτέρα ἡμέρα εἶνε ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, τὴν ὅποιαν οἱ πρόγονοί μας πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐπανηγύριζον ἐν Καναδᾷ.

— Καὶ γνωρίζεις ἀπὸ τοῦδε ποῖοι θὰ ἦνε οἱ προσκεκλημένοι;

— Βεβαίως· ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ καὶ ὁ νεαρὸς Φουσέρ, τοὺς ὁποίους ἤδη γνωρίζω, ὡς ἐπισκεφθέντας με, θὰ μοὶ ὑποδείξωσι τὰ κατὰλληλα πρόσωπα· οὐχ ἥττον ἡ συναναστροφὴ θὰ ἦνε ὀλιγάριθμος.

— Ἐκεῖνος ὁ παχὺς καὶ ἀγριάνθρωπος, τὸν ὁποῖον εἶδον προχθές, εἶνε ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δ'Ωλνέ;

— Παχὺς, ἀγριάνθρωπος! ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ κυρία Δ'Ωλνέ· ὅποια ἀνάρμοστα ἐπίθετα! Ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ εἶνε ἀληθῶς εἰς τῶν ὠραιωτέρων καὶ κομψωτέρων ἀνδρῶν ἐξ ὧν εἶδόν ποτε· καί, τὸ σπουδαιότερον, εἶνε καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως εὐγενέστατος ἄνθρωπος. Μοὶ ἐξεδήλωσε δέ, διὰ τοῦ μᾶλλον εὐλαβοῦς καὶ εὐκρινοῦς τρόπου, τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τε καὶ πολλῶν συναδέλφων του, τοῦ νὰ σχετισθῶσι μετ' ἡμῶν.

— Ναί, μὲ τὴν ιδέαν μὴ πως ἐπιτύχωσι πολὺφρονόν τινα μνηστὴν, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως ὁ κύριος Δ'Ωλνέ.

— Ἀ! ἀπατάσαι, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ σύζυγός του. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι αἱ Γαλλίδες δὲν παραδέχονται τοιαῦτα ἀστεῖα.

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ γέρων Δ'Ωλνέ, θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἥτις εἶχε διακόψῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς ἀναγνώσεώς του. Προσκάλεσον ὅλους αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου ἀνθυπαπιστοῦ· τέλος πάντων σοὶ δίδω πλήρη δικαιοδοσίαν, μόνον ἐπιθυμῶ νὰ με ἀφήσῃς ἡσυχον...

B'

Πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην τοῦ συζύγου της, ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, ἀποσυρθεῖσα τῆς βιβλιοθήκης καὶ διελθοῦσα

μακρόν τινα καὶ στενὸν διάδρομον, μετέβη εἰς τὸ ὠραῖον καὶ εὐαερόν δωμάτιον τῆς ἀνεψίως τῆς, ἣτις κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπεμελεῖτο τῆς κόμης τῆς, συμβουλευομένη παμμεγέθη τινὰ καθρέπτην.

— Ἀκόμη, ὠραῖά μου ἐξαδέλφη! εἶπε μειδιδῶσα ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ. Πάντοτε εἶσαι θελκτική... Ἀλλὰ τέλος πάντων ἄρε; με νὰ σε παρατηρήσω καλλίτερον, διότι ἀληθῶς ἀκόμη δὲν σ' εἶδον, ὅπως πρέπει.

Καί, σύρασα τὴν νέαν πρὸς τὸ παραθύρον, ἤγειρε τὰ παραπετάσματα καὶ ἠνέφξεν αὐτὸ καθ' ὁλοκληρίαν.

— Λοιπὸν, Ἀντωνέττα μου, ἐπνέλαβεν ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ, μετὰ προσπεποιημένου θαυμασμοῦ, ἠξέυρεις ὅτι ἔγεινες ἀληθῶς ὠραία;

— Ἀστείευσαι, Λουκίλλη! εἶπεν ἡ νέα μειδιδῶσα καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς. Αὐτὰ ὅλα μοί τα προέλεγεν ἡ κυρία Γεράρδου πρὶν ἢ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὴν πατρικὴν μου οἰκίαν.

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, λεπτομερῶς τὰς προφητείας τῆς κακεντρέχους ταύτης γραίας θαλαμηπόλου.

Καί, νεύσασα πρὸς τὴν νέαν νὰ καθήσῃ ἐπὶ τινος σκίμπος, ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ ἐκέθησε πλησίον τῆς.

— Καὶ πρῶτον αὕτη προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ πείσῃ τὸν πατέρα μου νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ νὰ ἔλθω ἐνταῦθα. Ἐλέγεν ὅτι εἰμαι πολὺ νέα ἔτι καὶ ὅτι εἰμαι δειλὴ καὶ ἄπειρος τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ τοὺς κινδύνους, οἵτινες με περικυκλοῦσιν εἰς ἕκαστον βῆμά μου. Κατόπιν ἔλεγε διὰ σέ, ἀγαπητὴ μου Λουκίλλη.

— Καὶ τί ἔλεγεν;

— Ὅτι εἶσαι πολυπράγμων, ἄφρων καὶ ἀνίκανος, ὅπως καθοδηγήσῃς τὰ πρῶτα βήματα νέας, μόνις εἰσερχομένης εἰς τὸν κόσμον καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ιδέαν ὅτι ἡ μετὰ σοῦ ἐξέχρητος συναναστροφή μου θὰ κατέστρεφε τὸ μέλλον μου.

— Καὶ τί ἀπήντησεν εἰς ὅλα ταῦτα ὁ θεὸς μου; ἠρώτησε γελῶσα ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ.

— Τίποτε, ἀπολύτως; γνωρίζεις ὅτι ὁ πατήρ μου εἶνε ἀνθρώπος σταθεροῦ χαρακτῆρος καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἀφοῦ ἄπαξ εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ ἔλθω εἰς σέ, τὴν ὁποίαν ὁμολογουμένως ἐκτιμᾷ, οἱ λόγοι τῆς κυρίας Γεράρδου δὲν ἔπεισαν αὐτόν. Οὐχ ἤττον διὰ τῆς μεγάλης ἐπιμονῆς τῆς κατ' ὠρῶσε νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρός μου, εἰπόντος μοι ὅτι ὤφειλον νὰ ἀναβάλω τὸ ταξιδιδόν μου διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Τότε φαντάσθητε τὰ δάκρυά μου κατέστην ἀπαρηγόρητος. Ὁ πατήρ μου, βλέπων τὴν λύπην μου, μετέβαλε καὶ πάλιν γνώμην, ἐπιτρέψας μοι νὰ ἔλθω κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον. Τότε ἡ κυρία Γεράρδου ἤρξατο παραινοῦσά με, ὅπως με πείσῃ νὰ μὴ ἔλθω καὶ ὁμολογῶ ὅτι θὰ με κατέπειθεν ἂν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας δὲν ἐλάμβανον τὴν περιπόθητον ἐπιστολήν σου. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μετέβαλε τὴν φάσιν τῶν πραγμάτων. Μόλις ἀναγνοῦσα αὐτήν, ἠσπασθὲν τρυφερῶς τὸν πατέρα μου καὶ τὴν κυρίαν Γεράρδου, τὴν ὁποίαν,

ὁμολογουμένως, ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ἐγνώρισα ὡς πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην φίλην καὶ τὴν ὁποίαν παρεκάλεσα νὰ με συγχωρήσῃ, διότι πρῶτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου παρήκουον αὐτήν, καὶ... ἰδοὺ ἦλθον!

— ὦ! καλῶς ἦλθες, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθω ἀνευ σοῦ εἰς οἶκονδῆποτε αἰθουσάν τοῦ χοροῦ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Εἶσαι ὠραία, πλουσία καὶ εὐγενεὺς καταγωγῆς καὶ θὰ ἐπισύρῃς τὸν θαυμασμόν ὃχι μόνον τῶν ὀλίγων συμπαιτριωτῶν μας, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Ἀγγλων.

— Τῶν Ἀγγλων! ἐπνέλαβεν ἡ Λουκίλλη μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας. ὦ! Λουκίλλη μου, ὁ πατήρ μου αἰσθάνεται φοβερὸν μῖτος κατ' αὐτῶν, δὲν θέλει οὐδὲ τ' ὄνομά των ν' ἀκούσῃ.

— Τί πειράζει, μικρά μου! Ἄν δὲν προσκαλέσωμεν αὐτοὺς, ποίους θὰ προσκαλέσωμεν; Οἱ Γάλλοι ἀξιοματικοὶ ἀνεχώρησαν καὶ μετ' αὐτῶν ἀνεχώρησε καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς ἀποικίας. Οἱ ἀπομείναντες Γάλλοι διεσπάρησαν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τοῦ Καναδά καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς πόλεως ταύτης; μόλις δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἄπαξ μόνον τοῦ ἔτους θὰ βλέπωμεν αὐτοὺς. Ἀναμφιβόλως ἡ οἰκία μου, ἡ ὁποία ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἰδῇ τόσους εὐγενεῖς Γάλλους, δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τοῦ νὰ φιλοξενήσῃ καὶ τοὺς νέους κατακτητὰς μας. Ἀλήθεια! εἰπέ μοι αἱ δύο δεσποινίδες Λεονάρδου θὰ ἔλθωσι μετ' ὀλίγον;

— Ναί; χθὲς ἔλαβον ἐπιστολήν τῆς Λουίζης, πληροφοροῦσάς με ὅτι ἀμφότεραι θὰ ἔλθωσιν εἰς Μοντρεάλην νὰ διέλθωσι παρὰ τῇ θείᾳ των δύο ἡ τρεῖς μῆνας.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Εἶνε ὠραῖαι καὶ εὐγενεῖς καὶ θὰ δώσωσι ζωὴν καὶ λάμψιν εἰς τὰς ἐσπερίδας μου. Ἀλλ' ὀφείλω νὰ σε εἰδοποιήσω ὅτι τὴν προσεχῇ τετάρτην πρέπει νὰ ἐτοιμάσῃς κομψὴν καὶ ὅλως νέαν ἐσθῆτα. Σκοπεύω νὰ πκηγυρίσωμεν ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον τὴν ἐορτὴν τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης; θέλω, ὅπως δῆποτε, νὰ φανῇς εἰς τοὺς ξένους μας ἡ βασιλὶς τοῦ χοροῦ.

— Ἐγνώρισες ἤδη πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, Λουκίλλη;

— Ἐνα μόνον; ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἡ καθαρὰ ἀνταύγεια τῶν ἄλλων. Ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ—οὕτως ὀνομάζεται αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα—εἶνε ἀνὴρ ἐξαισίας ὠραιότητος, ἀβρόφρων, περιποιητικὸς καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους. Ὅτε ἦλθε, μοι παρουσιάσας καὶ νέον τινά, Φουσερ ὀνομαζόμενον, εὐγενῆ καὶ τοῦτον καὶ κομψόν. Χωρὶς νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν ἀναριθμητῶν προσόντων τοῦ νέου ταγματάρχου, προσθέτω ὅτι ὁμιλεῖ καλλίστα τὴν γαλλικὴν διηλθεν, ὡς μοι εἶπε, δύο ὁλόκληρα ἔτη εἰς Παρισίους. Ἀναχωρῶν δὲ μοι ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ὅπως μοι παρουσιάσῃ καὶ ἄλλους συναδέλφους του, ἐπιθυμοῦντας νὰ σχετισθῶσι μετὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Μοντρεάλης.

— Καὶ τί λέγει δι' ὅλα ταῦτα ὁ ἐξαδέλφος μου Δ' Ὠλνέ;

— Ὡς ἀληθὴς φιλόσοφος καὶ ὡς καλὸς σύζυγος, πάντοτε γογγύζει, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ὑποκύπτει. Καίτοι μεταξὺ ἡμῶν δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν συμπάθεια, διότι εἶνε ἀνθρώπος θετικὸς καὶ ἐραστὴς τῶν γραμμάτων, ἐνῷ ἐγὼ εἰμαι χαρακτῆρος ρωμαντικοῦ καὶ εὐφαντάστου, οὐχ ἤττον εἰμεθα εὐτυχεῖς, ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ.

— Ὅτε ἐνυμφεύθητε τὸν ἐξαδέλφον μου τὸν ἡγαπᾶτε; ἠρώτησε δειλῶς ἡ Ἀντωνέττα.

— ὦ ἀγαπητὴ μου, ὃχι! Οἱ γονεῖς μου, καίτοι καλοὶ, με ἠνάγκασαν ἀκουσάν νὰ λάβω αὐτὸν σύζυγον, καίτοι ἐπὶ πολὺ ἀντέστην καὶ ἐκλαυσα. Ἀλλ' ἡ μήτηρ μου μοι εἶπεν ὅτι εἶνε πλούσιος, ὅτι θὰ με καταστήσῃ εὐτυχὴ καὶ ἄλλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα μ' ἔπεισαν νὰ τον συζηχθῶ. Ἀλλὰ τί τα θέλεις, ἀγαπητὴ μου; Εἰμαι δυστυχὴς; διότι ἡ μόνη βᾶσις ἐνὸς συνοικιστοῦ εἶνε ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἡ ταυτότης τῶν αἰσθημάτων.

Καὶ ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ ἀγορεύουσα ἐναντίον τῶν ἀτυχῶν καὶ ἀσυμβιβάστων γάμων.

Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ἡ κυρία Γεράρδου μὴ θέλουσα νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ὠλνέ τὴν Ἀντωνέτταν Δὲ Μιρεκούρτ, ἣτις ἦτο ἔτι ἀθῶα καὶ ὅλως ἄπειρος τοῦ κόσμου.

Γ'

Ἦδη ὅτε πλέον ἐγνώρισαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται τὴν ἡρώϊδα μας, δεόν νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς.

Ὠραίαν τινὰ ἡμέραν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου—εἰκοσιν ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διηγήσεως ταύτης—χαρὰ καὶ ἀγαλλίας εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βαλμόν, ἐν ᾧ ἐγεννήθη ἡ Ἀντωνέττα καὶ τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς ἀπ' ἧς ἐποχῆς περιῆλθε τὸ πρῶτον εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ γενναίου Ροδόλφου Δὲ Μιρεκούρτ. Ὁ εὐγενὴς οὗτος, ὅστις δὲν εἶχεν ἄλλην περιουσίαν ἢ τὴν ἀπαστράπτουσαν σπάθην του καὶ τὰς κομψὰς ἐγκεντρίδας του, εὐρέθη αἰφνης κύριος τοῦ πλουτοῦ καὶ ἀπεράντου κτήματος τοῦ Βαλμόν, ὅπερ ἐδωρήσατο αὐτῷ ἡ Γαλλία, καὶ τὸ ὁποῖον, μετὰ τὸν θάνατόν του, περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀρθούρου Δὲ Μιρεκούρτ. Ὁ νέος οὗτος, ἀνδρωθεὶς, ἐπεθύμησε νὰ ἰδῇ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ν' ἀσπασθῇ τὸ ἱστορικὸν ἔδαφος τῆς πατρίδος τοῦ Γαλλίας, τοὺς ὠραίους Παρισίους, περὶ ὧν ἤκουε πολλὰ θαυμάσια διηγούμενα. Ὅθεν, μεταβὰς εἰς Παρισίους καὶ περιουδύσας τὴν Γαλλίαν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἡμερον καὶ γαληνιαίαν ζωὴν τῆς γενεθλίου του γῆς. Ἡ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Γαλλίας διαμονὴ του δὲν ἡλλοίωσε καθόλου τὰς ἐξεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας καὶ οὐδέποτε ἠσθάνθη τσακύτην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἀγροτικὰς τοῦ Βαλμόν ἐπαύλεις του, ἐκεῖ, ἐνθα

ἀνέμενον αὐτὸν δύο προσφιλεῖς ὄντα, ἀγαπῶντα αὐτὸν ἀπὸ καρδίας ἡ μήτηρ του, ἡ τις, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἀφωσιώθη εἰς αὐτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ ἡ Κορίννα Δελορμέ, ὀρφανὴ τις νέα ἀπομεμακρυσμένη συγγενῆς τῆς κυρίας Δε Μιρεκούρτ, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτὴν μετὰ μητρικῆς ὄντως στοργῆς καὶ ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἰδίαν θυγατέρα.

Ἡ νέα αὕτη, καίτοι χαρίεσσα καὶ συμπαθεῖς ἔχουσα τοὺς χαρακτήρας, δὲν ἐδύνάτο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξοχος καλλονή· τοῦτο δὲ δύναται μᾶλλον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀφανῆ καὶ ὁλῶς ἰδιωτικὴν ζωὴν, ἣν διαγούσιν αἱ νεάνιδες τοῦ Καναδᾶ ἢ εἰς τὴν ἀσθενῆ κρᾶσιν αὐτῆς καὶ τὸν ψυχρὸν χαρακτήρα της.

Ἄν ἄλλη τις γυνή, ἥττον ἀπαιτητικὴ τῆς κυρίας Δε Μιρεκούρτ, εἶχε παρ' ἐκυτῇ τὴν Κορίνναν Δελορμέ, θά τιν ἠλεγχεν ὡς ἀχάριστον, βλέπουσα αὐτὴν τοσοῦτον συνεσταλμένην κατὰ τε τοὺς τρόπους καὶ τὰ ὀμιλητικὰ αὐτῆς καὶ ἀδιάφορον εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα. Ἄλλ' οὐχ ἥττον ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ νέα αὕτη κατ' οὐδὲν ὑστέρει ὡς πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν, ὃν ὠφελε τῇ θετῇ μητρί της. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἐπάνοδον τοῦ Ἀρθούρου Δε Μιρεκούρτ οὐδέποτε ἰσως ἐπεδείχθη τοσαύτην ψυχρότητα πρὸς τε τὴν κυρίαν Δε Μιρεκούρτ καὶ τὸν υἱὸν της· ἐνῷ δὲ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔχαιρον καὶ ἠγάλλοντο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως τοῦ νέου Ἀρθούρου, αὕτη μόνη ἔμενε ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀρθούρου καὶ ἀνεκοίωσεν αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα του· ἀλλ' αὕτη, ὡς πάντοτε συνεθίζεν, ἐδικαιολόγησεν αὐτὴν ἀποχρῶντως, ἀποδώσασα τοῦτο εἰς τὰς συγχυὰς κεφαλαλγίας, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ὑπέφερε πάντοτε, καὶ εἰς μυρίας ἄλλας αἰτίας. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν ἤρκεσαν ὅπως πείσωσιν αὐτὸν ὅτι αἱ ὑπόνοιαι αὐτοῦ δὲν ἦσαν βάσιμοι.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἡ κυρία Δε Μιρεκούρτ ἐσκέφθη ὅτι ὁ υἱὸς της, εἰκοσιοκταετής ἤδη ὢν, ἔπρεπε νὰ νυμφευθῇ. Ὅθεν ἐσπέραν τινὰ, ἐν τινι δοθέντι παρ' αὐτῆς χορῷ, προσεκάλεσεν ἐπὶ τούτῳ, μετὰ τῶν ἄλλων πολλῶν, καὶ ἐκείνην, ἣν ἡ καρδία της εἶχεν ἐκλέξει ὡς συζυγον τοῦ υἱοῦ της, τὴν δεσποινίδα Δε Νιβερβίλ. Ὁ Ἀρθούρος ὠμίλησεν, ἐχόρευσε μετὰ τῆς ὑποτιθεμένης μελλονύμφου του καὶ εὗρεν αὐτὴν θελητικὴν καὶ ἀξίεραστον. Ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οὐδεμίαν ἐρωτικὴν λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων των· ἀπλῶς καὶ μόνον ὁ Ἀρθούρος, παραβάλλων τὴν ψυχρότητα τῆς Κορίννης πρὸς τὴν ζωηρότητα τῆς δεσποινίδος Δε Νιβερβίλ, ἐδικαιολόγει πληρέστατα τὴν ἐκλογὴν τῆς μητρὸς του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χοροῦ ἡ κυρία Δε Μιρεκούρτ κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὴν δεσποινίδα Δε Νιβερβίλ νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τινος ἡμέρας εἰς Βαλμόν, καὶ τοῦτο ὅπως δώσῃ τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν εἰς τοὺς δύο νέους ν' ἀνοιξώσι τὰς καρδίας των καὶ

νὰ ἐκφρασθῶσι σαφέστερον. Ἀλλὰ μὴ βλέπουσα τὸ σχέδιον αὐτῆς ἐπιτυχάνον, ἡ κυρία Δε Μιρεκούρτ ἀπεφάσισε νὰ ὠθήσῃ τὰ πράγματα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπεφόρτισε τὴν Κορίννην ν' ἀναλάβῃ τὴν δυσχερῆ ἀποστολὴν τοῦ νὰ πείσῃ τὸν Ἀρθούρον περὶ τῆς ταχείας μετὰ τῆς δεσποινίδος Νιβερβίλ ἐνώσεώς του. Ἡ Κορίννα Δελορμέ δὲν ἠρνήθη τοιαύτην ἐντολήν. Ὅθεν ὠμίλησε πρὸς αὐτὸν περὶ τῶν ἀπειρῶν προτερημάτων τῆς χαριτοδύτου Λουίζης, περὶ τῆς ἐλπίδος τῆς μητρὸς του καὶ τῶν φίλων του καὶ τέλος περὶ τῆς εὐτυχίας, ἣν θὰ ἠσθάνετο ἡ μήτηρ του, βλέπουσα πραγματοποιουμένους τοὺς πόθους τῆς καρδίας της.

Ἡ εὐγλωττία καὶ ἡ πειθὴ τῶν λόγων τῆς Κορίννης ἐξέπληξαν τὸν Ἀρθούρον μεγάλως. Ὅθεν ἀπήντησεν αὐτῇ ὅτι δὲν ἦτο ἔτι καιρὸς ὅπως σκεφθῇ περὶ τούτου, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἱκανοποιεῖ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν συγγενῶν του. Τῆς Κορίννης ὁμως ἀπαιτούσης ὀριστικὴν καὶ καθαρὰν ἀπάντησιν, ὁ Ἀρθούρος ἔλαβε τὴν χειρὰ της καὶ εἶπεν αὐτῇ μειδιών τὰ ἐξῆς :

— Ἀγαπητὴ μου ἀδελφῇ, δὲν δύναμαι ἢ νὰ σκεφθῶ ὠρίμως περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ὁποῖον μοὶ προτείνεις καὶ νὰ λάβω καιρὸν ὅπως ἐκτιμῶσω δεόντως τὰς συμβουλὰς, τὰς ὁπίας πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔδωκες. Ἦδη, ἐπειδὴ ἔχομεν ἀποφασίσει σήμερον ὅλοι οἱ συνδικαιτωμένοι νὰ ἐξέλθωμεν εἰς περίπατον μετὰ τὰ γεῦμα, φρονῶ ὅτι ὁ περίπατος οὗτος θὰ μοὶ παράσχῃ ἀφορμὴν ὅπως ἐκτιμῶσω τὰ προσόντα τῆς δεσποινίδος Δε Νιβερβίλ, καὶ ἀποφασίσω περὶ τοῦ πρακτέου· ἀναμφιδόλως θὰ ἔλθῃς καὶ σύ, Κορίννα;

— Λυπούμαι πολὺ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἐχὼ νὰ γράψω ἐπιστολὰς τινὰς καὶ πρέπει ν' ἀσχοληθῶ εἰς αὐτάς τὴν ἡμέραν, ὅπως δυνηθῶ νὰ παρευρεθῶ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν συναναστροφὴν, καθόσον σήμερον εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα, καθ' ἣν διέρχονται μεθ' ἡμῶν οἱ ξένοι μας.

Ἐν τούτοις ἡ συνοδία ἐξεκίνησεν.

Ἡ Κορίννα ἔμεινε μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ παρὰθύρου τοῦ δωματίου της ἐχαιρέτιζε φιλικῶς τὴν φαίδρην συνοδίαν, μειδιώνσα ἐπιχαρίτως, ἐνῷ αἱ ἀκτῖνες τοῦ λάμποντος ἡλίου ἐχρυσίζον τὴν ὥραιαν καὶ πλουσίαν κόμην της. Καὶ τότε ὁ Ἀρθούρος ἐσκέφθη καὶ πάλιν πῶς ἦτο δυνατόν ἐντὸς τοιοῦτου ὥραιου σώματος νὰ ἐνοικῇ τοσοῦτον ψυχρὰ καὶ ἀναισθητος ψυχὴ. Ἀλλ' αἱ σκέψεις του αὐταὶ διεσκεδάσθησαν εὐθὺς ὅτε ἡ συνοδία ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ ἀπεσπασθέντος ἐπὶ τῶν θεληγῶν τῆς δεσποινίδος Δε Νιβερβίλ. Μόλις δὲ προύχρησαν, ἡ δεσποινὶς Λουίζα ἠσθάνθη ψυχρὴν δριμύ καὶ μετεμελήθη διότι δὲν ἔλαβε μεθ' ἐκυτῆς τὸ ἐπικνωφόριόν της· φυσικῶς τῷ λόγῳ ὁ Ἀρθούρος ἐπροθυμοποιήθη νὰ ἐπανέλθῃ οἰκαδὲ καὶ νὰ φέρῃ αὐτῇ τὸ ἐπικνωφόριόν της, ὅπερ εἶχε λησμονήσει εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

— Ἀναβὰς ταχέως τὴν κλίμακκα, εἰς ἡ-

θεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον εὕρισκετο τὸ ζητούμενον ἐπικνωφόριον καὶ ἔσπευσε νὰ λάβῃ αὐτό· ἀλλὰ μόλις ἤγγισε τὴν χεῖρά του ἐπ' αὐτοῦ καὶ βαθὺς στεναγμὸς ἠκούσθη. Ἐκπλαγεῖς, ἔστρεψε περὶ αὐτὸν τὸ βλέμμα. Ὁ αὐτὸς στεναγμὸς ἠκούσθη καὶ πάλιν, προσερχόμενος ἐκ τινος παρακειμένου δωματίου, ἐν ᾧ ὑπῆρχε μικρὰ τις βιβλιοθήκη.

Τί ἦτο ἄρα γε τοῦτο; τί ἐσήμαινεν ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος; Αἰφνης, διὰ μέσου τῆς θύρας, οὐσης κατὰ τύχην ἡμιεκλεισμένης, οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τινος μεγάλου κατόπτρου, θεβειμένου ἀκριβῶς ἀπέναντι αὐτῆς. Ἐντὸς τοῦ κατόπτρου ἐκεῖνου ὁ Ἀρθούρος Δε Μιρεκούρτ εἶδε καθημένην ἐπὶ τινος ἑδρας τὴν Λουίζαν Δελορμέ, ἥτις, κεκλιμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς, κατεκάλυπτεν αὐτὸ διὰ φλογερῶν ἀσπασμῶν, ἐνῷ δάκρυα θερμὰ ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ Ἀρθούρος πάραυτὰ ἀνεγνώρισε τὴν εἰκόνα του, ἣν εἶχε δωρήσει τῇ μητρὶ του, ὅτε ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων.

Ἐν ἀκαρεῖ ἠνόνησε τὰ πάντα ἡ ψυχρότης λοιπὸν τῆς Κορίννης δὲν ἦτο ἄλλο ἢ ἀπλὴ προσποίησης, ὅπως ἀποκρύψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της τὸν φλογερὸν ἔρωτα, ὅστις κατέκαιεν αὐτὴν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ὤφειλε νὰ κρύψῃ ἐξ αἰδοῦς ἅμα καὶ ὑπερηφανίας. Ἀγαθὴ καὶ εἰλικρινὴς καρδιά! Καὶ αὐτὸς ὁ κατακαίων αὐτὴν ἔρωτος δὲν ἤρκεσεν ὅπως ἀναχαίτισῃ αὐτὴν τοῦ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀντιζήλου της εἰς ἐκεῖνον, ὃν ἐμμανῶς ἠγάπα, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κατέκτα τὴν καρδίαν του! Ὁ Ἀρθούρος ἀπεσύρθη πάραυτα καὶ, ὅτε ἠνῶθη μετὰ τῆς συνοδίας, ἦτο εἰς ἄκρον κατηφῆς. Διαρκούντος δὲ τοῦ περιπάτου, οὐδεμίαν λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων του. Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν οἰκαδὲ ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ του ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους.

Ὅτε ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ, συνήντησε τὴν Κορίννην, ὡχρὰν μὲν, ὡς πάντοτε, ἀλλὰ μειδιώνσαν καὶ ἐρωτήσασαν αὐτὸν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐν τῷ περιπάτῳ ἐξετάσεών του.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοὶ εἶπω, ἀγαπητὴ μου ἀδελφῇ, ἂν ἠκολούθησα ἢ ὄχι τὰς συμβουλὰς σου;

Γενναῖα ἀληθῶς καρδιά! Οὐδεμίαν ταραχή, οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου της ἐδυνήθησαν, κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν, νὰ προδώσωσι τὴν φοβερὰν ἀγωνίαν, ἥτις ἐβασάνιζε τὴν ψυχὴν της!

— Ναι, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἡδίας καὶ ἡρέμου, εἰπέ μοι ἂν ἀπεφάσις νὰ πραγματοποιήσῃς τὰς εὐχὰς τῆς ἀγαθῆς μητρὸς σου καὶ τῶν προσφίλων φίλων σου.

— Λοιπὸν, Κορίννα, εἶπε ὁ Ἀρθούρος προσηλώσας βλέμμα ἐταστικὸν ἐπ' αὐτῆς, θὰ με συγχάρῃς ἄρα γε καὶ σὺ διὰ τὴν ἐκλογὴν μου ταύτην;

Ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νέας· ἀλλὰ πάραυτα, καταστείλασα τὴν ταραχὴν της:

— Καὶ διατὶ ὄχι; ἀπήντησε ψυχρῶς.

Ὅποιαν παρατήρησιν δύναμαι ν' ἀντιτάξω εἰς τὴν ἐκλογὴν σου ταύτην;

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, χωρὶς οὐδ' αὐτοὶ νὰ ἐννοήσωσι τὴν αἰτίαν, ἀπέφυγον τοῦ νὰ συναντηθῶσι.

Ἐπεται συνέχεια.

T***

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Δ' Ὡδινιέ, προπορεύθητε καὶ ἐγὼ θέλω σὰς παρακολουθήσει· θὰ σας ἐστενοχωρῶν, τὸ δε χεῖρον, θὰ μ' ἐστενοχωρεῖτε ὑμεῖς.

— Κλείσε, λοιπόν, τὴν θυρίδα, ἄρκτος τῆς Βεάρνης, καὶ πρᾶξον ὅ,τι θέλεις.

Ἀποταθείς δ' εἶτα πρὸς τὸν ἡνίοχον, εἶπε :

— Λαβχρέννη, ἐκεῖ ὅπου ἤξεύρεις.

Τὸ φορεῖον ἀπεμακρύνθη βραδέως, παρακολουθούμενον ὑπὸ τοῦ Δ' Ὡδινιέ, ὅστις, καίτοι ἐπιπλήττων τὸν φίλον του, ἤθελε ν' ἀγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ βασιλέως.

Ἡ ἀναχώρησις αὕτη ἀπῆλλαττε τὸν Σχικὼ μεγίστου φόβου, διότι, μετὰ τοιαύτην μετὰ τοῦ Ἑρρίκου συνδιαλέξιν, ὁ Δ' Ὡδινιέ δὲν θ' ἄφινεν εἰς τὴν ζωὴν τὸν ἄφρονα, ὅστις εἶχεν ἀκούσει αὐτήν.

— Ἀς ἰδωμεν, ἔλεγεν ὁ Σχικὼ, ἐνῶ ἐξήρχετο τετραποδῆται τῆς κρύπτης του, πρέπει νὰ μάθῃ ὁ Βαλοῦ τί ἐδῶ συνέβη;

Ἡ γέρονθ δ' ὅπως ἀποδώσῃ τὴν φυσικὴν εὐκαμψίαν εἰς τὰς ἡμοδιασμένους κνημᾶς του.

— Καὶ διατί νὰ το μάθῃ; εἶπεν ὁ Γασκόνος, ἐξακολουθῶν νὰ μονολογῇ· δύο ἄνδρες, οἵτινες κρύπτονται, καὶ μία γυνὴ ἔγκυος. Τῇ ἀληθείᾳ, θὰ ἦτο ἀνανδρὸν. Ὅχι, οὐδὲν θὰ εἴπω· ἄλλως, τὸ οὐσιώδες εἶναι νὰ εἶμαι ἐγὼ πληροφορημένος, ἀφοῦ ἐγὼ βασιλεύω. Τί ὥραϊον πρᾶγμα εἶναι οἱ ἐρωμένοι! Ἀλλ' ὁ Δ' Ὡδινιέ ἔχει δίκαιον, διότι αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας ἐρωτεύεται πολὺ συχνὰ διὰ βασιλέα. Πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἐπέστρεφεν εἰς τοὺς Παρισίους διὰ τὴν κυρίαν Σώδην. Σήμερον δὲ παρακολουθεῖται ὑπὸ τοῦ εξαίσιου ἐκείνου μικροκαμωμένου πλάσματος, τὸ ὅποιον πάσχει λιποθυμίας. Ποῦς διάβολος νὰ ἦναι; Πιθανῶς, ἡ Φοσσέζ. Ἐπειτα κάμνω τὸν ἐξῆς συλλογισμόν, ἐὰν ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας ἦναι σπουδαῖος μνηστὴρ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, θὰ σκέπτεται νὰ καταστρέψῃ τὸν ἐχθρόν του τὸν Σημειωμένον, τὸν ἐχθρόν του τὸν καρδινάλιον Γκίζην καὶ τὸν ἐχθρόν του καὶ φίλτατόν μου δοῦκα δὲ Μεγιέν. Λοιπόν, ἀγαπῶ τὸν Βεαρνὸν καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι, προσεχῇ τινα ἡμέραν, θὰ παίζει κακὸν τι παίγνιον τοῦ ἀπεχθοῦς λορραينوῦ σφαγέως· Ἀπεφάσισα· δὲν θὰ ἐκστομίσω λέξιν ἐξ ὧν εἶδον καὶ ἤκουσα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁμᾶς μεθυσμένων μελῶν τῆς Ἑνώσεως διήρχοντο, κραυγάζοντες : Ζήτω ἡ λειτουργία! θά-

νατος εἰς τὸν Βεαρνὸν! Φωτιὰ εἰς τοὺς οὐγονότους, εἰς τοὺς αἰρετικούς!

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, τὸ φορεῖον παρέκαμπτε τὴν γωνίαν τοῦ τείχους τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Ἀγίου Ἰννοκεντίου καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἃς ἀνακεφαλαίωσωμεν· εἶδον τὸν καρδινάλιον Γκίζην, εἶδον τὸν δοῦκα δὲ Μεγιέν, εἶδον τὸν Ἑρρίκον Βαλοῦ, εἶδον τὸν βασιλέα Ἑρρίκον τῆς Ναβάρρας, εἰς δὲ μόνος πρίγκηψ λείπει ἐκ τῆς συλλογῆς μου, ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού· ἃς ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν μέχρις οὗ ἀνεύρωμεν καὶ αὐτόν. Ἀς ἰδωμεν ποῦ εὐρίσκεται ὁ ἡμέτερος Φραγκίσκος Γ'. Διψῶ νὰ ἰδῶ τὸν ἄξιον αὐτὸν μονάρχην.

Ὁ Σχικὼ διηυθύνθη ἐκ νέου πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ Ὡξροῦ.

Ὁ Σχικὼ δὲν ἦτο ὁ μόνος ἀναζητῶν τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού καὶ ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ, διότι καὶ οἱ Γκίζαι τὸν ἀνεζήτησαν πανταχοῦ, χωρὶς νὰ ἦναι εὐτυχέστεροι εἰς τὰς ἐρεῦνας των. Ὁ κύριος δ' Ἀνζιού δὲν ἐξετίθετο ἀσυνέτως, ἐπομένως θέλομεν ἰδεῖ βραδύτερον ὅποιαι προφυλάξεις ἐκράτουν αὐτὸν μακρὰν τῶν φίλων του.

Ἐπὶ μίαν στιγμήν, ὁ Σχικὼ ἐπίστευσεν ὅτι εὗρεν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν Βεθιζύ, διότι μετὰ τινος ὁμίλου ἀνδρῶν, ἰσταμένων πρὸ τῆς θύρας οἰνοπωλείου, ἀνεγνώρισε τὸν κύριον Μονσορὼ καὶ τὸν Σημειωμένον.

— Ἰδοὺ αἱ ἐχενήιδες, εἶπεν, ὥστε δὲν θὰ ἦναι μακρὰν καὶ ὁ καρχαρίας.

Ὁ Σχικὼ ὅμως ἐπλανᾶτο, διότι ὁ Μονσορὼ καὶ ὁ Σημειωμένος κατεγίνοντο, πρὸ τῆς θύρας τοῦ βριθαντος μεθύσαν οἰνοπωλείου, νὰ κινῶσι πλήρη ποτήρια οἴνου πρὸς ῥήτορα, τοῦ ὁποίου ἐξῆπτον τὴν τραυλίζουσαν εὐγλωττίαν.

Ἐκεῖνος ὁ ῥήτωρ ἦτο ὁ Γορανφλότος, μεθυσμένος στουπρῇ, διηγείτο δὲ τὴν εἰς Λυὼν ὁδοποιρίαν του καὶ τὴν ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ μονομαχίαν του μετὰ τινος μισητοῦ ὑποστηρικτοῦ τοῦ Καλβίνου.

Ὁ κύριος Γκίζης, ὅστις, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἀφηγήσει, ἀνεγνώριζε συμπτώσεις μετὰ τῆς σιωπῆς τοῦ Νικολάου Δαυίδ, παρεῖχε μεγίστην προσοχήν.

Ἡ ὁδὸς Βεθιζύ ἐβρίθε πλήθους, πολλοὶ δ' εὐπατρίδαι, μέλη τῆς Ἑνώσεως, εἶχον προσδέσει τοὺς ἵππους των εἰς μίαν κυκλοτερῆ πλατεῖαν, ὅποια ὑπῆρχον εἰς πολλὰς ὁδοὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Ὁ Σχικὼ ἔστη ἐκεῖ πλησίον καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Ὁ Γορανφλότος, συστρεφόμενος, κραυγάζων, ἀκαταπαύστως κλονιζόμενος ἐπὶ τῶν κώτων τοῦ Πανούργου, ὅστις ἐχρησίμευεν αὐτῷ ἀντὶ ζῶντος ἄμβωνος, μὴ ὁμιλῶν ἢ διακεκομένως, ἀλλά, δυστυχῶς, ὁμιλῶν εἰσέτι, ἦτο παίγνιον τῆς ἐπιμονῆς τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δεξιότητος τοῦ Μονσορῶ, οἵτινες ἀπέσπῳν ἀπ' αὐτοῦ ψυχία λογικότητος καὶ τμήματα ὁμολογίας.

Τοιαύτη ἐξομολόγησις ἐφόβισε τὸν ἀ-

κρούμενον Γασκόνον πολλῶ μᾶλλον τῆς παρουσίας τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας εἰς τοὺς Παρισίους. Ἐβλεπεν ἐγγίζουσάν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ Γορανφλότος θ' ἄφινε νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων του τὸ ὄνομα του, τὸ δ' ὄνομα τοῦ Σχικῶ θὰ ἐφώτιζε τὸ μυστικὸν δι' ἀπαίσιου φωτός. Ὁ Σχικὼ οὐδὲ στιγμήν ἀπώλεσεν, ἀλλ' ἔκοψεν ἢ ἔλυσεν τὰ ἡνία τῶν ἐκεῖ προσδεδεμένων ἵππων, μαστιγώσας δ' ἰσχυρῶς δύο ἢ τρεῖς αὐτῶν, κατηύθυνε κατὰ τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον, ἰδὼν αὐτοὺς ἐπερχομένους καὶ ἀκούσαν τοὺς χρεμετισμούς των, διελύθη καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Ὁ Γορανφλότος ἐφοβήθη διὰ τὸν Πανούργον, οἱ δ' εὐπατρίδαι ἐφοβήθησαν δι' ἑαυτούς, ἐπομένως ἡ συνάθροισις διεσκορπίσθη. Συγχρόνως, ἡ κραυγὴ «φωτιὰ» ἐπανελήφθη ὑπὸ δωδεκάδος φωνῶν. Ὁ Σχικὼ εἰσέδυσεν ὡς βέλος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διασκορπιζομένου πλήθους, πλησιάζας δ' εἰς τὸν Γορανφλότον, πρὸς τὸν ὅποιον ἔδειξε τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς του, οἵτινες ἤρχισαν νὰ διαλύωσι τὴν μέθην τοῦ μοναχοῦ, ἤρπασε τὸν Πανούργον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἀντὶ δὲ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φεύγοντος πλήθους, ἐστρεψε τὰ νῶτα, ὥστε ἡ διπλῇ αὐτῇ κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις κινήσεις ἀπεμάκρυνεν ἀρκούντως ἀλλήλων τὸν δοῦκα Γκίζην καὶ τὸν Γορανφλότον, ἐνῶ τὸν μεταξύ αὐτὸν χώρον κατελαμβάνε τὸ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν αὐξόμενον πλῆθος τῶν βραδύτερον προσερχομένων περιέργων.

Τότε, ὁ Σχικὼ ἔσυρε τὸν κλονιζόμενον μοναχὸν εἰς τὸ βάθος τῆς ὑπὸ τῆς ἀψίδος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ σχηματιζομένης τυφλῆς ὁδοῦ καὶ ἐπηκούμβησεν αὐτόν τε καὶ τὸν Πανούργον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὡς θὰ ἔπραττεν ἀγαλματοποιός, θέλων νὰ συγκολλήσῃ ἀνάγλυφον μετὰ τοῦ τοίχου.

— Ἀ! μέθυσε! τῷ εἶπεν· εἰδωλόατρα! ἂ! προδότα! ἂ! ἀρνησθήσῃς! πάντοτε, λοιπόν, θὰ προτιμᾷς τοῦ φίλου σου ἐν ποτῇι κρασί;

— Ἀ! κύριε Σχικὼ! ἐπιθύρῃσεν ὁ μοναχός.

— Πῶς! σὲ τρέφω, ἄχρεε! ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικὼ, σὲ ποτίζω, γεμίζω τὰ θυλάκια καὶ τὸν στόμαχόν σου, σὺ ὅμως προδίδεις τὸν κύριόν σου!

— Ἀ! Σχικὼ! εἶπεν ὁ μοναχὸς συγκινημένος.

— Διηγείσαι τὰ μυστικά μου, ἀθλίε!

— Ἀγαπητὲ φίλε!

— Σιώπη! εἶσαι συκοφάντης καὶ εἶσαι ἄξιος τιμωρίας.

Ὁ χονδρὸς καὶ ρωμαλέος ὡς ταῦρος μοναχός, πλὴν καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς μεταμελείας καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἐταλαντεύετο, ἀνυπεράσπιστος, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σχικῶ, ὅστις ἐτίνασσε αὐτόν ὡς πλήρη ἄερος σφαῖραν.

Μόνος ὁ Πανούργος διεμαρτύρετο κατὰ τῆς ἐναντίον τοῦ φίλου του ἐπιφερομένης βίας, διὰ λακτισμάτων, ἅτινα οὐδένα ἐπληττον καὶ τὰ ὅποια ὁ Σχικὼ τῷ ἀνταπέδιδε διὰ ραβδισμῶν.